

GABY RASTERS

Bij jou
ben ik
echt

Kan de ontmoeting met een
bijzondere hond het gezin van
Luuk en Sandy redden?

Bij jou ben ik echt

Luuk en Sandy worstelen met het gedrag van hun zoontje Ravi. Hij heeft een ingewikkelde gebruiksaanwijzing en zij kunnen geen goed contact met hem krijgen. Dit heeft ook zijn weerslag op hun relatie. Frustratie en onbegrip krijgen de overhand, helemaal als na een aantal slopende maanden bij Ravi officieel de diagnose autisme wordt gesteld. Na lang twijfelen besluiten ze als gezin samen op vakantie te gaan naar Cyprus. Daar hopen ze uit te rusten en hun liefde weer te laten bloeien. Maar op Cyprus gebeurt er iets bijzonders, Ravi ontmoet een straathond waarmee hij -in tegenstelling tot met anderen- wél contact kan maken. Sandy wil de prachtige grote witte hond, Beni, mee naar Nederland nemen. Maar daarvoor moeten zij, Luuk en Ravi eerst elkaar én Beni weer terugvinden...

Bij jou ben ik echt is een ontroerend en liefdevol verhaal over de schoonheid van anders zijn en over hoe liefde op de proef gesteld kan worden.

Gaby Rasters

Bij jou ben ik echt

Roman

Uitgeverij VBKLab
VBKMedia B.V. / Utrecht
ISBN Eboek: 9789032520250
ISBN Paperback: 9789032520328
ISBN Audioboek: 9789032520311
NUR 340 / 301
© 2023 Gaby Rasters
Omslagontwerp Bij Barbara
Zetwerk Mat-Zet, Huizen
Alle rechten voorbehouden

Uitgeverij VBKLab vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Voor de papieren editie van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

*Just give me a reason, just a little bit's enough
Just a second we're not broken just bent, and we can
learn to love again
It's in the stars, it's been written in the scars on our hearts
We're not broken just bent, and we can learn to love again
Pink. 'Learn to love again'*

DEEL 1

Mama heeft me zowat in de houdgreep, zo probeert ze het slaan met mijn hoofd en mijn armen tegen te gaan. Ik kan het niet helpen, mijn lichaam heeft dat nodig om mijn hoofd tot rust te brengen. Het kost haar heel veel moeite, want ik ben heel sterk. Zeker wanneer ik alle kanten op stuiter en met mezelf en al die geluiden en kleuren geen raad meer weet. Mama is als een warme deken voor me en ook al verzet ik me hevig, het is wel wat ik wil en nodig heb. Kon ik er maar gewoon om vragen... Gelukkig heeft ze haar roze trui aan. Het is er eigenlijk te warm voor, maar ze weet dat die trui me helpt. Soms zou ik willen dat de hele wereld een roze trui was.

Hoofdstuk 1

Sandy zucht diep en sluit haar ogen. Zacht masseert ze haar slapen, haar inmiddels zeurende nekpijn probeert ze te negeren. Die pijn in haar nek is vaak een voorbode van een stevige hoofdpijn, waardoor ze er de komende dagen als een zombie bij zal lopen. Misschien moet ze alvast een afspraak maken met de fysiotherapeut en proberen het onheil voor te blijven. Maar dat zou moeten passen in het drukke schema thuis en de laatste tijd was er nergens meer ruimte voor. Hoeveel uren van haar kostbare tijd heeft ze nu al aan het zoeken naar een geloofwaardige relatietherapeut besteed? Haar beslissing om te gaan zoeken, niet die van Luuk. Hij heeft niks met therapeuten en bovendien maakte hij zich niet net zoveel zorgen om hun huwelijk als zij. Wanneer ze erover begon, dan verwees hij naar het liedje van Pink. ‘Schat, we zijn niet stuk, hooguit een beetje gebogen.’ Sandy moet lachen om zijn letterlijke vertaling van haar liedje. Maar aan de andere kant zaten ze niet ver van stuk zijn af. Hopelijk zou haar laatste berichtje met een paar steekwoorden over haar relatie met Luuk iets opleveren.

Ze had die voorgaande nacht amper geslapen. De dag was ronduit hels geweest en toen ze eindelijk uitgeput in bed was gerold, had Ravi haar uit haar slaap gehouden. De onrust van zijn

dag had hij meegenomen in zijn slaap. Ze was naast hem gaan liggen, op het dunne matrasje dat nu al jaren onder zijn bed lag. Op de automatische piloot en meestal slaapdrongen schoof ze het eronderuit, ging er dan op liggen en sprak sussende woorden tegen haar zoontje. Hij wilde nooit dat ze naast hem in bed kwam liggen, ook al zou dat voor haar een stuk comfortabeler zijn. Luuk deed daar niet aan, hij vond dat naast Ravi slapen onzin. Zijn ouders hadden hem vroeger ook nooit zo betutteld. Het was hun vaste discussiepunt gebleven en de laatste tijd had ze het maar zo gelaten. Gisteren was het niet gelukt om naast Ravi in slaap te vallen. Ze had Luuk horen praten in de woonkamer. Waarom lag hij niet in bed? Op de overloop had ze een paar woorden van zijn gesprek opgevangen en dat had een knoop in haar maag veroorzaakt. Ze pakt haar dagboek uit de bureaulade en schrijft er een aantal zinnen in op, even afleiding tijdens het zoeken naar die therapeut.

Aan alles gaat iets vooraf. Nooit is er iets opeens. Je huwelijk is niet opeens stuk. Je levensvreugde is niet opeens weg. Je bent niet opeens crimineel. Om maar een paar voorbeelden te noemen. Het sluipt erin, in jou en in het geval van een kapot huwelijk, ook in de ander. Meestal.

Luuk was gisterenavond druk in gesprek. Ik weet niet met wie. Misschien met zijn ouders? Ik hoorde hem zeggen dat hij weg zou willen uit dit dorp hier. Weg van dit huis en weg van alles wat hem verstikt. Hij zei iets over de zee en de duinen en dat hij zich daar pas echt vrij voelde.

Ze leest haar woorden nog eens over en stopt het boekje dan weg. Zou hij ook weg van haar en Ravi willen? Verstikte ze hem? Ze

had het hem nog niet durven vragen, al leek het de laatste tijd alsof hij haar ook iets wilde vertellen, maar net als zij de moed niet had. De onuitgesproken woorden sloegen gaten in hun relatie. Net als de ruzies. Ze richt zich weer op het scherm en keurt de website van de volgende relatietherapeut in de rij. Volgens haar vriendin Laurian was een relatietherapeut het beste wat je je huwelijk cadeau kon doen, nog beter dan een weekendje weg. Ook daar was Luuk het niet helemaal mee eens geweest.

Ze schrikt op wanneer Luuk een kop dampende koffie naast haar laptop op tafel zet. ‘Kijk uit, mijn laptop.’ Het komt er snibbiger uit dan bedoeld. Jaren geleden, aan het begin van hun relatie, zou ze hem verliefd en verlangend hebben aangekeken wanneer hij haar koffie kwam brengen. Hij wist hoezeer ze een bakkie nodig had om mens te kunnen zijn. Ze ruikt zijn aftershave, al jarenlang zijn maar ook haar lievelingsgeur, maar het doet haar weinig. Behalve wellicht irriteren, alsof hij te veel heeft opgespoten.

‘Ik zal nog eens koffie voor je zetten.’ Luuk draait zich om en loopt weg. Zijn schoenen maken een hard en eenzaam geluid op het parket. Ze kijkt naar de vlek in de hoek, de rode wijn had zich er helemaal in vastgebeten en was er niet meer uit gegaan. Omgestoten toen ze gierend van het lachen samen over de grond waren gerold. Het lijkt een eeuwigheid geleden.

Ze schraapt haar keel. ‘Sorry, zo bedoelde ik het niet. Ik word gewoon een beetje gallisch van het zoeken naar een therapeut. Bovendien zou ik het fijn vinden wanneer jij er ook achter zou staan dat we die nodig hebben.’ Ze weet dat sorry zeggen en er dan vervolgens toch een verwijt uit gooien niet de beste strategie is.

Toch komt Luuk teruggelopen en gaat naast haar zitten. ‘Weet

je wat ik denk? Dat jij, ik bedoel wij, gewoon op die advertentie *daar* moeten reageren.’ Hij wijst een vakantieresort aan in het reclameblok naast Bureau Relatie in Zicht. Ze schuift haar stoel onwillekeurig een stukje bij hem vandaan.

‘Luuk...’ Ze slikt de woorden in die ze altijd zegt wanneer hij voorstelt er met z’n tweetjes op uit te gaan. Hij kent haar bezwaren.

‘Geef het een kans, Sandy. We zijn al jaren niet meer op vakantie geweest. We leefden daar altijd zo van op. De zee, zon, cocktails... je rug insmeren met zonnebrandcrème.’ Hij wrijft zachtjes over haar schouders en onwillekeurig spant ze haar spieren aan. Ze had hier altijd zo van genoten, zijn handen over haar lichaam, en nu? Het voelt alleen maar ongemakkelijk.

‘En wat doen we met Ravi?’ Haar stem is zachter nu. Hij heeft zijn hand nog steeds op haar rug liggen en de warmte voelt inmiddels wat beter aan. Haar spieren ontspannen zich een beetje. De eenzaamheid die ze al tijden voelt, lijkt opeens minder verstikkend. Iets in haar lijf herinnert zich weer hoe het was om te genieten van het leven en van Luuk. Onwillekeurig gaan haar ogen weer over het parket.

‘Ik kan mijn ouders vragen of ze...’ Hij kijkt haar vol verwachting aan en zijn kaken trekken zich strak. In zijn ogen ziet ze een smeekbede om een keer een ander antwoord te horen op zijn voorstel. Ze onderdrukt de neiging om met haar vingers de lijnen van zijn kaken langs te lopen. Op zijn vastberaden blik en die bijna hoekige kaken was ze gevallen. Ooit.

‘Nee. Dat is te veel voor ze.’ Ze is resoluut in haar antwoord en vouwt haar handen in haar schoot. Ze wil geen aarzeling laten zien, geen deur op een kiertje zetten want daar zou hij terecht mee aan de haal gaan. Ze spreekt de woorden niet uit dat ze denkt dat

hun bijna spartaanse manier van opvoeden Ravi geen goed zou doen, al weet ze in haar hart dat hij er net zo over denkt.

‘Ons hele leven hangt aan elkaar van de zorg voor Ravi. Dat is ons probleem, Sandy, daar hoeft geen therapeut aan te pas te komen. We zijn moe. Op. Gun jezelf, nee gun óns ook weer een stukje leven.’ Hij pakt haar handen uit haar schoot en houdt ze vast, zoekend naar haar steun. Maar ze wendt haar ogen af.

‘We nemen Ravi mee of we gaan niet.’ Haar stem is laag en zacht maar niet minder standvastig.

‘Nou, succes dan maar met je relatietherapeuten.’ Hij laat haar handen los en staat abrupt op. Zijn blik is mengeling van verslagenheid en boosheid. ‘Volgens mij valt er weinig meer te red- den...’

Sandy merkt dat ze haar handen tot vuisten heeft gebald. *Lul.*

‘Het is ook jouw verantwoordelijkheid hè! Ravi is ook van jou.’ Haar stem slaat nu over en ze is gaan staan. Zou koffie op het parket ook vieze vlekken maken?

‘Daar merk ik niks van. Je geeft werkelijk niks uit handen. Niks!’ Hij knalt de woorden de ruimte in, afgevuurd als kogels.

Ze kijkt hem met toegeknepen ogen aan en praat dan langzaam en zacht met een venijnigheid waar ze zelf van schrikt. ‘Je weet niet hoe hij kan zijn. Je maakt hem pas mee wanneer ik hem rustig heb gekregen...’

‘Hij is ook mijn kind...’ Luuk loopt achteruit van haar weg, zijn handen maken een hulpeloos gebaar. ‘Ravi is ook mijn kind...’ Zijn stem klinkt zacht. Machteloos bijna. Met zijn vuist slaat hij tegen zijn borst, op de plek waar zijn hart zit. ‘Ik heb ook het recht om van hem te houden.’

Ze schrikt van de blik in zijn ogen. *Wanneer was ze gestopt om zijn pijn serieus te nemen?* Langzaam begint haar lijf te beven en ze

zoekt steun bij de stoel waar ze zich langzaam in laat zakken. Ze is te ver gegaan. Luuk heeft haar al haar emotionele uitbarstingen altijd vergeven, maar hoe vaak zou hem dit nog lukken? De spanning in huis was de laatste tijd voelbaar in elke kamer, daar kon de gezellige inrichting niks meer aan veranderen. De ruzies waren slopend voor beiden, maar ook voor Ravi. Vannacht had hij na lange tijd weer in bed geplast.

Door een waas van tranen ziet ze Luuk weer terug komen lopen. Hij is altijd degene die terugkomt en vrede sticht. Hij gaat opnieuw naast haar zitten en pakt haar hand.

‘Sandy, wij moeten dit toch kunnen samen? Voordat Ravi er was, kwamen we toch ook overal uit? Het was schipperen soms, maar we wisten elkaar altijd weer te vinden. Door dik en dun was toch de afspraak?’ Zijn ogen proberen haar te vinden, en vooral herinneringen op te rakelen. Ze houdt van die ogen.

‘Ja. Dat was de afspraak. Maar onze ruzies gaan nu over andere dingen, veel belangrijker dingen. Vroeger maakten we ruzie om niks. Over hoe laat we zouden blijven hangen in de kroeg, over wel of niet kerst bij je ouders vieren of bij de mijne, over een hond... maar nu... we hebben hulp nodig, Luuk. Ik wil niet dat we nog verder uit elkaar groeien.’ Ze knijpt in zijn hand en hij knijpt terug.

‘Ik hoor je. Ik zoek mee naar zo’n therapeut, oké?’ Hij trekt de laptop naar zich toe. De storm is gaan liggen en de rust keert terug.

‘Dat zou ik fijn vinden.’ Haar glimlach breekt door haar tranen heen en is oprechter dan haar lach de laatste tijd is geweest.